

Nieuwsbrief 41
mei 2018

Redactioneel

Voor U ligt het éénnveertigste nummer van de Jabalya nieuwsbrief. Een nummer dat veel aandacht besteed aan de gewelddadige Israelische reactie op de Mars voor de Terugkeer. Een schoolvoorbeeld van koloniaal geweld waarbij geweldloos verzet tegen onderdrukking beantwoord wordt met brutaal ongericht geweld. Vierentwintig organisaties waaronder onze stichting hebben naar aanleiding hiervan een protestbrief naar Den Haag gestuurd. Ook de eerste bijdrage van Jan Willems, directeur van Theatre Day Productions beschrijft de ervaringen van Raeda die ook deelnam aan de Mars op 30 maart. Verder aandacht voor de acties rond Ahed Tamimi waarbij straten in Nederlandse steden korte tijd waren hernoemd naar de Palestijnse tiener die voor acht maanden de cel ingaat omdat zij een soldaat een klap heeft gegeven. Ook aandacht voor het Gaza flottilla dat vanuit Zweden weer een poging gaat doen om Gaza te bereiken en ook via Nederland vaart en wellicht ook Groningen zal aandoen. Verder nog een recensie van een roman die wordt getypeerd als 'Romeo en Julia van de 21ste eeuw'. En last but not least twee aankondigingen van bijeenkomsten in mei.

Ooggetuigeverslag van de Mars van de Terugkeer op 30 maart

Raeda houdt het niet meer uit. Haar familie heeft haar verboden naar de demonstraties te gaan. Maar ze glipt het huis uit. Het zoemt rond in Gaza: We gaan allemaal naar de grens. Na zeventig jaar pikken we het niet meer. Zeventig jaar nadat onze families uit de dorpen en steden van het oude Palestina waren weggejaagd of uit angst voor executies waren weggevlucht.

Ze kwamen uit Jaffa, Majdal (tegenwoordig Ashkelon), Bir Saba'a (Be'er Sheva), Haifa, Zdood (Ashdod), om maar enkele steden te noemen. Daarnaast kwamen ze uit honderden dorpen die nu niet meer bestaan, die zijn weggevaagd na de "Naqba," de catastrofe van 1948, en de stichting van de staat Israël.

Het is de eerste vrijdag dat er massaal mensen naar

de grens zouden gaan om te demonstreren. De afsluiting die van Gaza een grote gevangenis heeft gemaakt duurt nu al meer dan tien jaar. Na zeventig jaar nog geen teken aan de wand dat er ooit een vrede wordt getekend die een oplossing biedt voor de schrijnende situatie van de vluchtelingen in Gaza, in de West Bank, en in de diaspora.

Vervolg op pg. 2

Raeda

Raeda is een avontuurlijke dame, ze is nog ongetrouwd, woont bij haar familie, en is al jarenlang één van de docenten in het video-animatie programma van Theatre Day Productions (TDP). Ze werkt met groepen schoolkinderen die met haar creatieve hulp videofilms maken van getekende en uitgeknipte figuren en voorwerpen die een verhaal vertellen. In videobeelden van een kwart seconde kunnen die bewegen en na veel werk en fantasie vertellen ze een beeldverhaal. Het wordt allemaal bedacht in kleine groepjes kinderen die samenwerken aan hun verhaal. Het is meestal erg komisch ook al gaat het over de verschrikkelijkste dingen uit hun leven of uit hun fantasie. Raeda werkt vaak met de kinderen op scholen in het vluchtelingenkamp Jabalya.

Geen demonstratie van Hamas

Maar goed, vandaag gaat ze dus op stap. Ze belt een nicht van haar die ook in de buurt van de grens woont. En samen gaan ze op weg. Ten oosten van Jabalya en Beit Hanoun is een verzamelplek met

grote en kleine tenten rondom een groot zonnenscherm. Het is niet ver van de grens maar op veilige afstand van het hekwerk dat de grens markeert en waar de Israëlische soldaten staan opgesteld. De tenten hebben allemaal een naam van één van de steden en dorpen waar de vluchtelingen uit Jabalya en Beit Hanoun oorspronkelijk vandaan komen. Er zijn in de hele Gaza-strook van noord tot zuid vijf van deze verzamelplaatsen aan de grens met Israël, dichtbij de grote steden en vluchtelingenkampen. Het volkscomité, dat speciaal is opgericht om het protest te coördineren, heeft de tenten georganiseerd. Het comité bestaat uit vertegenwoordigers van alle politieke partijen en van buurt- en kamporganisaties. Eindelijk is er samenwerking in plaats van het soms brute conflict tussen de partijen, daarover is iedereen het eens, zegt Raeda. De visie van de Israëlisch regering dat de demonstraties worden bedacht en gestuurd door Hamas lijkt een grove vertekening van de werkelijkheid.

Verbroedering en herkenning

Er zijn heel veel mensen. De georganiseerde bussen kunnen het bijna niet aan, die eerste vrijdag. Ze rijden vele malen heen en weer om meer mensen op te halen, uit de stad Gaza en uit alle andere kampen en buurten waarvandaan mensen willen komen. De tenten zijn een plaats van verbroedering en herkenning. Veel families hebben moeten knokken voor het bestaan, dag in dag uit, en zijn elkaar daardoor uit het oog verloren. In Gaza wonen betekent leven in een gebied dat volgens de Verenigde Naties binnen twee jaar onleefbaar wordt als er geen fundamentele verandering plaatsvindt die de huidige blokkade opheft. Leven in Gaza is al decennia geworden tot het bij elkaar scharrelen van geld en spullen voor de familie, met baantjes hier en daar, bij gebrek aan werk (de werkloosheid in Gaza is nog steeds boven de 50%), het is overleven zonder echt te leven. Voor velen is het nu even anders. Families vinden elkaar weer terug. De tenten staan bol van verhalen van weleer en van herkenning van verloren gewaande familieleden. Veel jongeren komen weer in contact met familieleden van oudere generaties. Er wordt gekookt in de tenten. Er zijn speeches van leiders, ook van Hamas natuurlijk. Maar niemand roept op tot geweld of het bespringen van het grens-hekwerk. Het is te waardevol dat dit protest spontaan blijft, gedragen door zovelen.

Raeda Sadat

Mars van de Terugkeer

Dan is er het middaggebed. En daarna, zonder dat iemand het zegt, gaan er duizenden, als op een lijn, in de richting van de grens. De 'mars van de terugkeer' wordt het genoemd, uit protest dat er na zeventig jaar nog geen oplossing is voor hun situatie. Als ze de grens naderen schieten de Israëlisch soldaten traangasgranaten.

Verstikkend. Paniek. En dan rennen er jonge mannen naar voren en gooien stenen. Rubber banden worden verbrand om een 'eigen' rookgordijn te creëren. De wind staat in de richting van de Israëlisch soldaten, die nu met scherp schieten als de jongeren dichtbij de grens geraken. Raeda en haar nicht zijn ook naar voren gekomen. Ze gooien niet. Dat vinden ze onzin. Het gaat er om dat we met z'n allen bij de grens staan om ons protest liefelijk duidelijk te maken. Ze zien hoe een groep jongens de eerste prikkeldraadversperring zijn overgeklauterd. En dan in een kleine glooiing naar beneden vast komen te zitten terwijl soldaten over hun hoofd schieten. Als ze terug willen komen wordt er toch geschoten, dus duiken ze terug in de glooiing tussen twee prikkeldraadversperringen.

Raeda is niet de bangste. Van een afstand kan ze de Israëlische soldaten zien. En met opgeheven armen probeert ze te gebaren dat de jongens tussen het prikkeldraad terug willen komen. Maar als ze daarbij al wuivend dichterbij komt wordt er ook in haar richting geschoten. Veel mensen wuiven nu en proberen te helpen, proberen de soldaten te overtuigen te stoppen met schieten. Uiteindelijk komen ambulance verplegers in eerst-hulp uniformen naar voren en gebaren dat zij de jongens gaan halen. Het schieten stopt. Gelukkig. Ze ziet ook hoe een groepje van vier jongens die een jonge vrouw helpen om terug te rennen haar rugdekking geven nadat ze onder vuur is genomen. Hier geen doden vandaag. Op andere plaatsen is het wel anders!

Terug onder het zonnedoek bij de tenten komen ze op adem. Iedereen is vastbesloten dit elke week opnieuw te doen, tot de herdenkingsdag van 15 mei, de dag waarop ze in 1948 bestempeld werden als vluchteling en dat bleven tot de huidige generaties. Veel jongeren hebben overigens hun eigen interpretatie van deze 'mars van de terugkeer'. Ze zijn nieuwsgierig naar de verhalen van hun grootouders en overgrootouders, het geeft hun kracht en identiteit, maar ze missen de directe verbinding met het verloren gegane land. Voor hen symboliseert deze 'mars van de terugkeer' de terugkeer naar het leven. Ze willen vrijheid, open grenzen, eigen ontwikkeling en economie, rechtvaardigheid

De vrijdag erop ging Raeda uiteindelijk niet. Die dag zou ze beginnen aan een nieuwe animatie workshop van Theatre Day Productions, met schoolkinderen. En ze wilde zich goed voorbereiden.

Jan Willems

Jan Willems is directeur van Theatre Day Productions in Gaza, een theatergezelschap dat veel voorstellingen organiseert door en voor kinderen in Gaza. Op 29 mei is hij in Groningen om hier over te vertellen. Zie aankondiging elders in de nieuwsbrief

Een kroniek van een aangekondigd bloedbad.

Zo kun je het gewelddadige Israelische optreden op 30 maart en de weken daarna het beste omschrijven. Al dagen ervoor had Israel gewaarschuwd dat het geen protesten zou toelaten toen bekend werd dat de Gazanen op de Dag van het Land massaal zouden gaan protesteren bij de grens tussen Gaza en Israel.

Aanleiding voor deze Mars voor de Terugkeer is de zeventig jaar geleden uitgeroepen staat Israel. Daarom zullen de protesten doorgaan tot 14 mei: de officiële oprichtingsdag. Voor Palestijnen het begin van een nachtmerrie die nog altijd voortduurt: de Nakba.

Voor veel demonstranten is het geen abstract gegeven want de plaatsen waar zij of hun voorouders destijds uit verdreven zijn kunnen ze vanuit de Gazastrook zien liggen, maar ondanks de geringe afstand is het voor hen ver weg want totaal onbereikbaar. Maar men legt zich er niet bij neer: de inzet is terugkeer naar het land waaruit men destijds is verdreven. Dit recht op terugkeer is vastgelegd in VN resolutie 194.

Abu Rtema, één van de initiatiefnemers van de mars zegt in een artikel van Monique van Hoogstraten in Trouw: "Het recht op terugkeer wordt door alle

Palestijnen als het meest heilige recht gevoeld. Dit samen te doen op vreedzame wijze, maakt ons sterk en laat het lelijke gezicht van de bezetting zien."

Maar ook het totale gebrek aan perspectief in de Gazastrook is een reden voor dit protest. Het is volgens Rtema ook een schreeuw om leven. "Wij sterven hier een langzame dood. We roepen tegen de wereld ons niet te vergeten."

Maar vreedzaam protesteren in een volledig afgesloten gebied is voor de Israeli's blijkbaar te bedreigend. Het is helaas het bekende recept: als Palestijnen vreedzaam verzet plegen, en dat is meestal het geval, dan zorgt Israel wel voor het geweld ook al is er geen enkele rechtvaardiging voor. De eerste dode die viel op 30 maart nam niet eens deel aan de protesten, maar werkte als boer op het land en werd met een tank van grote afstand beschoten.

Gaza organisaties sturen protestbrief naar Den Haag

Een coalitie van vierentwintig organisaties waaronder Stichting Groningen-Jabalya, heeft een brief gestuurd aan de politiek in Den Haag waarin het optreden van Israël op 30 maart in de Gazastrook scherp wordt veroordeeld. De politieke partijen en de regering worden opgeroepen hun verantwoordelijkheid te nemen o.a door de samenwerking met het Israëlische leger onmiddellijk stop te zetten en ook om een onafhankelijk onderzoek te eisen. Hieronder de ingekorte tekst van de brief

Aan: de voorzitter van de Ministerraad, premier Mark Rutte de Minister van Buitenlandse Zaken Stef Blok, de fractievoorzitters in de Tweede Kamer, de leden van de Vaste Commissie voor Buitenlandse Zaken van de Tweede Kamer de fractievoorzitters in de Eerste Kamer, de leden van de Commissie voor Buitenlandse Zaken, Defensie en Ontwikkelingssamenwerking (BDO) van de Eerste Kamer

Datum 5 april 2018

Betreft: Het bloedbad in Gaza op Goede Vrijdag 30 maart

Geachte lezer,

Op Goede Vrijdag (30 maart) vond een bloedbad plaats in Gaza. Israëlische scherpschutters schoten op Palestijnen die demonstreerden voor het recht op terugkeer naar hun land. De demonstranten eisten ook dat er een eind komt aan hun levenslange detentie in de grootste openlucht gevangenis ter wereld: Gaza.

Er vielen minstens 17 doden en meer dan 1400 gewonden, onder wie 200 kinderen. De helft van de gewonde slachtoffers werd getroffen door scherpe munitie. Ze zullen vaak nog jarenlang de gevolgen van hun verwondingen ondervinden. (...)

De ondertekenaars van deze brief roepen de Nederlandse overheid op haar verantwoordelijkheid te nemen. Palestijnse burgers die onder bezetting leven moeten worden beschermd tegen Israëlisch geweld. Ook moet het recht van demonstratie van de Palestijnen worden gegarandeerd. Palestijnen die voor hun vrijheid, menselijk bestaan en het recht op terugkeer naar hun land demonstreren, moeten dat kunnen doen zonder getroffen te worden door militaire repressie. (...)

Desondanks werd er, met voorbedachten rade, buitenproportioneel geweld gebruikt door het Israëlische bezettingsleger. VN-secretaris-generaal António Guterres en de Hoge vertegenwoordiger voor het buitenlands- en defensiebeleid van de EU Federica Mogherini riepen op tot een 'onafhankelijk en transparant' onderzoek naar het Israëlische geweld, maar deze oproepen werden onmiddellijk door de Israëlische regering weggehoond.

Zeventig jaar na de verdrijving van de Palestijnen als gevolg van de stichting van de staat Israël in hun land is de situatie in Gaza uitzichtloos: de bevolking heeft geen enkel perspectief op een menswaardige toekomst. Daarom eisen de Palestijnen hun rechten op: terugkeer van de vluchtelingen naar hun land van herkomst en een einde aan de afsluiting van Gaza.(....)

Israël legt elke kritiek en buitenlands protest naast zich neer en toont zich niet gevoelig voor oproepen waaraan geen consequenties zijn verbonden.

Daarom dringen wij met kracht aan op de volgende maatregelen:

- 1. dat Nederland elke vorm van samenwerking en kennisuitwisseling met het Israëlische leger, politie en/of veiligheidsdiensten opzegt;*
- 2. dat de Nederlandse overheid en de EU alle betrekkingen met Elbit en alle andere Israëlische wapenfabrikanten verbreekt;*
- 3. dat Nederland in internationaal en Europees verband aandringt op een onafhankelijk onderzoek naar de gebeurtenissen op Goede Vrijdag in Gaza;*
- 4. dat Nederland alles in het werk stelt dat degenen die verantwoordelijk zijn voor het aangerichte bloedbad worden berecht;*
- 5. dat Nederland zich inspant en een actieve rol speelt bij de bescherming van Palestijnse burgers onder Israëlische bezetting.*

Voor de hele tekst en de ondertekenaars zie <https://www.groningen-jabalya.com/?p=4413>

De trieste cijfers van de eerste dag: 16 doden en (zwaar)gewonden.

meer dan 1400 gewonden waarvan ruim 900 met schotwonden. Ruim drie weken later staat de teller op meer dan 40 doden en duizenden

Een gevolg van het inzetten van scherpschutters die

Vervolg op pg. 6

Vervolg van pg. 5

van grote afstand op burgers schieten met het doel om te doden of in ieder geval ernstig te verwonden. Ook de gebruikte munitie spreekt boekdelen: expanding bullets kogels die in het lichaam alsnog ontploffen en daardoor veel schade aanrichten. Ook om die reden is het aantal gewonden zo schokkend omdat het niet om lichtgewonden gaat maar om mensen die in veel gevallen voor het leven verminkt zijn alleen maar omdat ze op grote afstand vreedzaam demonstreren tegen een onrecht dat al hun hele leven en het leven van de oudere generaties bepaald.

Naar aanleiding van dit bloedbad hebben vierentwintig organisaties waaronder onze stichting een protestbrief naar Den Haag gestuurd waarin zij eisen dat de Nederlandse politiek in actie komt (zie kader)

Wat is toch de verklaring voor het extreme geweld van Israëlische kant? Een bedreiging voor de veiligheid van Israël vormen de demonstranten totaal niet zou je zeggen. Naast de verregaande militarisering van de Israëlische

samenleving speelt hier nog iets dat die gewelddadige reactie kan verklaren. Het is de politieke eis van het recht op terugkeer die voor Israël bedreigend is: op die manier herinneren de Palestijnen Israël en de wereld eraan dat de legitimiteit van deze staat ter discussie staat en dat kan op termijn wel degelijk gevolgen hebben.

Pieter van Niekerken

*Lees elders in de nieuwsbrief ook
het verhaal van Raeda Sadat*

Inzamelingsactie Gaza 2018

In juli en augustus 2014 richtte Israël met een verwoestende aanval een bloedbad aan onder de bevolking en bombardeerde hele wijken plat. De gevolgen zijn bekend: ruim 2100 doden waarvan ruim 300 kinderen en 11.000 gewonden waarvan ruim 3000 kinderen. Het grootschalige geweld is sindsdien gestopt, maar de blokkade niet waardoor de schade die is aangericht niet hersteld kan worden. Op dit moment is de situatie zelfs nog verslechtert als gevolg van de nu tien jaar durende blokkade. De gevolgen zijn desastreus zoals blijkt uit het recente verslag dat wij van de directeur van PMRS ontvingen: Er is een chronisch tekort aan medicijnen, verbandmiddelen en andere medische hulpmiddelen. Van 170 soorten medicijnen is de voorraad nul, wat neerkomt op 33% van de basislijst van geneesmiddelen. En voor 31% van de medische hulpmiddelen geldt dat die ook niet op voorraad is. Wat het elektriciteitstekort betreft: In juli en augustus was er gedurende 18-20 uur per dag geen stroom.

Daarom zetten wij onze hulpactie voor de Palestine Medical Relief Society voort. Deze kan een belangrijke rol spelen in het verlenen van die hulp maar dat kan alleen als zij over voldoende middelen beschikt. Voor meer info: <http://www.groningen-jabalya.com/inzameling>

**Stort op rekeningnummer NL92 INGB 0006 6876 78
t.n.v. Stichting Groningen-Jabalya o.v.v. "noodhulp"**

Dinsdag 29 mei
Avond met Jan Willems, theatermaker in Gaza

lokatie: Poortershoes Oosterweg 13 9724 CA Groningen

Inloop: 20.00 uur / aanvang 20.15 uur

Toegang gratis*

Meer info over TDP <http://www.theatreday.org/>

**wij zamelen geld in voor de medische organisatie PMRS en stellen een bijdrage zeer op prijs. Meer informatie
Lejo Siepe, bestuurslid Stichting Groningen-Jabalya 06 24641940*

Stichting Groningen-Jabalya organiseert dinsdag 29 mei een avond met theatermaker Jan Willems. Hij is directeur van Theatre Day Productions in Palestina en woont daar al meer dan 20 jaar.

Theatre Day Productions (TDP) werkt met jongeren in Gaza die theater willen maken, niet alleen omdat het leuk en leerzaam is maar ook als noodzaak om te ontkomen aan de dagelijkse spanningen en conflicten. TDP geeft voorstellingen aan kinderen vanaf zes jaar, geeft workshops en trainingen aan tieners en biedt een drama-opleiding aan.

Speciaal voor vrouwen organiseert TDP een cursus verhalen vertellen. Jan Willems bezoekt Groningen om contacten te leggen met noordelijke theaterinstellingen om te komen tot een vorm van samenwerking.

Ook zal hij ingaan op de actualiteit Gaza: Hij maakte de Mars voor de Terugkeer en het Israëlische geweld tegen deze vreedzame demonstratie van dichtbij mee.

Wij nodigen u graag uit voor deze bijzondere avond.

Ahed Tamimi: kind krijgt acht maanden cel voor klap in het gezicht

Actievoeders van Stichting Diensten en Onderzoek Centrum Palestina (DOCP), hebben in maart dertien straatnaamborden opgehangen, met als opschrift: 'Ahed Tamimistraat. Palestijnse verzetsvrouw 31-01-2001.' In Groningen werd het Harmonieplein op deze manier omgedoopt. Dit gebeurde als protest tegen de veroordeling van een Palestijnse minderjarige activiste tot acht maanden gevangenisstraf voor het in het gezicht slaan van een soldaat.

Ahed Tamimi. Ze is net zeventien, en toch heeft ze al haar eigen wikipedialemma. Volgens de Nederlandse wiki is ze: 'Een Palestijnse activiste uit het dorp Nabi Saleh op de door Israël bezette Westelijke Jordaanoever. Ze is bekend door haar verzet tegen de militaire bezetting. Op een bekende video uit december 2017 is te zien hoe ze samen met twee andere personen twee Israëlische soldaten probeert te schoppen en slaan. Deze ontwijken de schoppen en slagen, maar reageren verder niet.'

Ze is blond, westers gekleed, vrouwelijk en bovenal: slechts een kind. Tijdens het incident was ze pas 16 jaar. Stel je voor dat een Nederlands kind een agent slaat? Wat zou er gebeuren? Neem het voorbeeld van de vijftienjarige jongen uit Bergen op Zoom die een agent zo hard sloeg die er een hersenschudding en een gekneusde kaak aan overhield. Na verhoor mocht de jongen weer naar huis, maakte de politie bekend. Hij heeft een gebiedsverbod van twee maanden gekregen voor de binnenstad van Bergen op Zoom. Ook wordt een jeugdhulpverleningstraject ingezet, onder andere vanwege zijn gewelddadige gedrag.

Voor Ahed geen jeugdhulp. Ze aanvaardde op 21 maart 2018 een gerechtelijk akkoord waardoor ze acht maanden in de cel moet blijven en een boete van 1100 euro krijgt. Haar moeder Nariman krijgt acht maanden cel, voor het filmen van de scène. Was Tamimi niet akkoord gegaan met deze schikking, dan had ze

kans gemaakt op 18 jaar gevangenisstraf, en nauwelijks kans op vrijspraak, omdat ze net als alle andere Palestijnen voor een besloten militaire rechtbank moet verschijnen.

Je zou denken: pittige straf voor zo'n meisje. Er zijn tenslotte 'verzachtende omstandigheden.' Nederlandse rechters zouden die er zeker bij betrekken. Ahed lijkt een heel normaal meisje en ze heeft ambitie: ze wil graag rechter worden. Maar er is iets dat haar daar zwaar bij hindert: de bezetting. Haar hele leven heeft ze niets anders gekend. Toen ze pas elf jaar was, werd haar moeder bijvoorbeeld gearresteerd. Daarbij verzette Ahed zich ook. Een daad waarvoor ze veel lof ontving, onder andere van de Palestijnse en Turkse president. Opgroeien als een gewoon kind is er niet bij voor haar. Afgelopen vijf jaar waren er zo'n honderdvijftig invallen van militairen in haar huis, waarbij het er vaak hardhandig aan toe gaat. In het totaal verloren al vier familieleden het leven en diverse anderen raakten gewond. Zoals ze zelf zegt in een video-interview met Abby Martin: "Mijn hele familie is in levensgevaar. Ieder moment kan er een soldaat op me afkomen en me doodschieten. Dat gevoel beheerst ons hele leven."

Dat lijkt niet overdreven. Enkele dagen voor haar arrestatie werd haar 15-jarig neefje Muhammad van dichtbij in zijn oog geschoten met een rubber kogel door soldaten die zijn dorp aanvielen. Dat is

geen uitzondering. Ahed draagt om haar hals een ketting met kogel. Kogels die op haar en andere kinderen zijn afgevuurd. Met één daarvan is haar oom doodgeschoten. “Ze komen om ons te vermoorden, maar wij maken er iets moois van, sieraden.” Enkele jaren eerder kwam ze in actie toen haar broertje door Israëlische soldaten werd opgepakt en met zijn gezicht op een steen werd geslagen, zoals te zien is op Youtube.

Ahed woont in een dorpje met 200 inwoners, dat volledig is afgesloten door Israëlische militaire wachtposten die de bewoners continue in de gaten houden. Er geldt militair recht en soldaten mogen iedereen aanhouden die ze willen, huizen binnenvallen en schieten zonder toestemming te hoeven vragen. Een normaal leven is onmogelijk. Als protest houden de inwoners van Tamimi's dorp wekelijks een demonstratie. Geweldloos. Een van de leiders is Aheds vader. Toen hij zijn kinderen eens binnen wilde houden tijdens een demonstratie, schoten de soldaten een traangasgranaat in zijn huis, vertelt hij. Dus lopen de kinderen sindsdien mee. Ondanks alles – of juist door wat ze meemaken - tonen ze zich niet bang voor soldaten. Inmiddels is er een video opgedoken waarop Ahed het volhoudt om te blijven zwijgen tegen haar ondervragers, die er alles aan doen om haar te laten praten. Ze beroept zich op haar zwijgrecht.

Reacties op de veroordeling

De reacties op Aheds optreden lopen ver uit elkaar. “Ze zouden haar hebben moeten neerschieten. Of althans een kogel door haar knie hebben moeten schieten,” schreef het Israëlisch Knessetlid Bezalel Smotrich bijvoorbeeld. Hij betreurt het dat Ahed gearresteerd is, maar nu zou ze volgens hem minstens levenslang moeten krijgen.

Aan de andere kant zijn er veel mensen op Twitter die zich afvragen waarom de Afghaanse Malala door de hele wereld geprezen wordt voor haar verzet en zelfs de Nobelprijs krijgt, maar de wereld niets doet tegen de behandeling van Ahed. Twee meisjes die verzet plegen tegen onrecht. Wat is het verschil? Waarom de twee maten?

Ook een vergelijking met Israëlische strafmaat ligt voor de hand. Op dezelfde dag dat Ahed werd veroordeeld, kreeg de Israëlische militair Azaria, die in 2016 een al neergeschoten Palestijn executeerde,

Ahed Tamimi muurschildering in Gaza

strafvermindering van 18 naar 9 maanden. Vrijwel dezelfde straf voor een oorlogsmisdaad als voor een klap in het gezicht door een kind? Wat is de maat waarmee er gemeten wordt?

Voor Arabische vrouwen geldt Ahed inmiddels als voorbeeld. Demonstrerende vrouwen in de Gazastrook noemen Ahed als voorbeeld van dapperheid. Inmiddels heeft Brigadier-Generaal Zvika Fogel, lid van de Israëlische legerstaf bij de grens van Gaza, in een radio-interview uitgelegd dat de scherpschutters aan de grens van hogerhand duidelijk bevel hebben om gericht op kinderen te schieten die de grens te dicht naderen. Inmiddels zijn er ook zo'n 160 vrouwen neergeschoten in de Gazastrook, omdat ze deelnamen aan de ongewapende demonstratie die bekend staat als de Grote Mars van Terugkeer. Het totale aantal mensen dat er is neergeschoten loopt snel op, maar bedraagt op dit moment 36 doden en duizenden gewonden. Daaronder trouwens ook tien journalisten, waarvan één dodelijk getroffen is.

In februari van dit jaar verwierpen 101 van de 150 Leden van de Nederlandse Tweede Kamer een motie om zich uit te spreken voor de vrijlating van Ahed Tamimi. Tamimi blijft daarmee voorlopig één van de ongeveer 300 kinderen die opgesloten zitten in Israëlische gevangenissen. Volgens Defence for Children worden in de militaire strafhoven van Israël jaarlijks tussen de 500 en 700 kinderen berecht, die bijna allemaal worden veroordeeld.

Marco in 't Veldt

Woensdag 17 mei

Vertoning documentaire Mohammad & Jafar

Na afloop vindt er een Q en Q plaats met regisseur Marcel Goedhart

Locatie: Heerenhuis, Spilsluizen 9, 9712 NR Groningen
Aanvang 20.00 Toegang gratis

Wanhoop aanvaarden is toegeven dat je bent verslagen

Ze zijn al meer dan 25 jaar bevriend in oorlogsgebied en hebben alle confrontaties met de Israëlische troepen overleefd: de Palestijnse jeugdvrienden Mohammad en Jafar. Regisseur Marcel Goedhart bezoekt het tweetal, ooit jonge stenengooiers, steeds met een tussenpoos van enkele jaren. Nu heeft hij een documentaire gemaakt, waarin we zien hoe de mannen hun strijd voeren om te overleven in vluchtelingenkamp Dheisheh. Op de door Israël bezette Westelijke Jordaanoever zijn ze omringd door geweld en haat. Mohammad en Jafar zien hun vrienden sterven, hun vader. Ze kiezen ieder hun eigen weg, maar hun droom blijft: terug gaan naar Sufla, het dorp waar hun grootouders woonden tot ze in 1948 door Israël werden verjaagd.

Het is kerst 2017 in Bethlehem. Mohammad & Jafar wonen er vlakbij. De twee jongens zijn inmiddels mannen. Mohammads souvenirwinkel moet weer eens sluiten vanwege rellen, hij werkt aan zijn nieuwe huis buiten het kamp. Jafar viert kerst met zijn gezin. Huis en familie; het zijn de voornaamste bronnen van liefde en hoop op een plek zonder perspectief. Jafar had als jongen een diep verlangen om martelaar te worden en te sterven voor de Palestijnse vrijheid. Gevangenschap en scholing hebben hem inmiddels veranderd. Mohammad zag als negenjarige jongen zijn vader voor zijn ogen sterven door een kogel van een Israëlische sluipschutter. Hij koos de gematigde weg, verliet het belaste huis, maar nu een gezin uitblijft, mist hij ondank alles het kamp.

Het verhaal van Mohammad en Jafar is na vijfentwintig jaar nog steeds actueel. Op 15 mei. wordt gevierd dat het 70 jaar geleden is dat de staat Israël werd uitgeroepen. Voor de Israëliërs een feest. Voor de Palestijnen is het 'Al Naqba', de catastrofe, omdat honderdduizenden mensen op de vlucht sloegen voor zionistische troepen. Deze documentaire geeft een uniek beeld van de lange termijn-gevolgen voor twee doodgewone families.

Komt de Gaza Freedom Flotilla in juni naar Groningen?

De Israëlische blokkade van Gaza duurt al meer dan tien jaar. Op een volgens het internationaal recht illegale manier namelijk als collectieve strafmaatregel wordt de bevolking van Gaza opgesloten, met net voldoende toevoer van bestaansmiddelen om niet dood te gaan, maar te weinig om van te kunnen leven. Als gevolg van drie door Israël gevoerde oorlogen in de afgelopen tien jaar leeft de bevolking in een permanente humanitaire noodsituatie.

De Palestijnen ondergaan de bezetting niet lijdzaam, maar komen regelmatig geweldloos in verzet ondanks de moorddadige reactie van het Israëlische leger zoals recent met de “Mars van de Terugkeer”. Een succesvolle vorm waarmee Israël onder druk gezet wordt om zich te houden

aan het Internationaal recht is de BDS-campagne (Boycot, Desinvesteren en Sancties). De Flotilla, en andere individuele boten die proberen de blokkade via de zee te verbreken is een andere vorm van directe actie, van geweldloos verzet van buitenaf. De schepen vervoeren hulpgoederen die Gaza ontbeert en hebben een keur van internationale bekendheden en mediavertegenwoordigers aan boord om de aandacht te vragen van het publiek om op die manier de publieke opinie te beïnvloeden.

Voorgeschiedenis

Voor het eerste flottielje in 2010 werd vanaf 2008 achtmaal met één of twee schepen geprobeerd Gaza te bereiken. Beladen met hulpgoederen en met een internationale bemanning met veel beroemdheden slaagden de eerste vijf pogingen. De zesde maal werd het schip the Dignity zonder verdere aanleiding door Israël beschoten en zwaar beschadigd waardoor het naar Libanon moest uitwijken. Bij de zevende en de achtste poging werden de schepen door Israël gekaapt en naar een Israëlische haven gebracht. De Free Gaza beweging besloot daarom bij de volgende poging een heel flottielje te sturen.

Deze Gaza Freedom Flotilla 1, bestaande uit 7 boten, werd in 2010 door de Israëlische marine in internationale wateren aangevallen: 10 doden op de Turkse Mavi Marmara en vele gewonden op dit schip en de andere schepen. De flottielje werd weer gekaapt en naar Israëlische havens gesleept.

Een hernieuwde poging in 2011 – de flotilla 2 - werd door de Griekse autoriteiten, onder druk van Israël, onmogelijk gemaakt. De schepen werden in de Griekse havens vastgehouden. Alleen het Franse jacht Dignité – Al Karama brak uit en werd opnieuw in internationale wateren door de Israëli's geënterd. De

boot, die in 2015 de blokkade wilde verbreken zonk door sabotage. Sabotage had overigens vaker plaats waardoor schepen vertraagd werden. De Flotilla 3 vertrok vanuit Zweden. Het Zweedse schip werd bij Gaza door de Israëlische marine

aangevallen en gekaapt. De overige boten besloten toen om te keren. In 2016 werd een “Vrouwenboot” opnieuw in internationale wateren door de Israëlische Marine gekaapt en naar een Israëlische haven gebracht.

Huidige Flotilla

En nu dan opnieuw een flottielje vanuit Zweden. Dit keer wil de organisatie veel media-aandacht in Europa genereren, en worden daarom veel tussenstops gemaakt. Scandinavië, Nederland, België, Frankrijk, enz. De kleine schepen van de vloot zullen bovendien “binnendoor” varen over verbindingskanalen om meer plaatsen te kunnen aandoen. Bij tussenstops zullen activiteiten en demonstraties worden georganiseerd. Media en lokale beroemdheden kunnen een stuk meevaren. De nadruk ligt ditmaal vooral op publiciteit en politieke druk. Er worden weinig hulpgoederen meegevoerd. Het belangrijkste hulpgoed is een vissersboot uit Scandinavië die door de vissers in Gaza gebruikt kan worden.

In Nederland worden in elk geval Amsterdam en Rotterdam aangedaan. Eén van de kleine boten zal via kanalen mogelijk of Lauwersoog of Groningen aandoen. Op moment van schrijven moet de definitieve route nog worden bepaald, maar als men kiest voor de route via Groningen, dan zullen vertegenwoordigers van stichting Groningen-Jabalya daar zeker bij aanwezig zijn.

Bert Giskes

Zie voor eerder artikel over de Gaza vloot op onze site onder Archief Nieuwsbrieven Nieuwsbrief nr 20 (oktober 2009)

Boekrecensie

Romeo en Julia in de 21ste eeuw

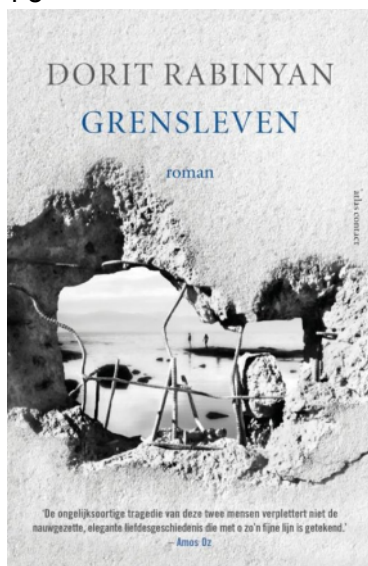
Grensleven van Dorit Rabinyan

Uitgegeven door Atlas contact, 2016
isbn 9789025448332

*Dit boek is verboden op Israëlische scholen vanwege de door Israël voor onmogelijk
gehouden liefdesrelatie tussen een Israëlische vrouw en een Palestijnse man*

Het boek is geschreven vanuit Israëlisch perspectief. De Israëlische studente Liat, die een half jaar in New York studeert, wordt verliefd op de Palestijnse kunstenaar Hilmi, die daar een bestaan opbouwt, terwijl zijn familie in Ramallah woont. De liefde wordt mooi en uitgebreid beschreven. Het verhaal gaat pas later over het leven in Israël en Palestina. Liat heeft haar dienstplicht in Hebron als vanzelfsprekend ondergaan als administratief medewerkster, zich niet bewust van de onrechtvaardigheden die Palestijnen daar moeten ondergaan. Hilmi heeft in dezelfde stad ervaringen van vernedering en gevangenschap ondergaan. Liat is van huis uit overtuigd zioniste. Ze heeft een diepgewortelde loyaliteit naar de Israëlische overheid. Een vanzelfsprekende argwaan naar Palestijnen hoort daar bij. Haar grote zorg is dat de verliefdheid bekend wordt bij haar ouders en zus in Tel Aviv. Voor haar is dat heel logisch, voor Hilmi een pijnlijk feit van een dreigend afscheid. Want het staat vanaf het begin vast dat de relatie ophoudt op het moment dat Liat teruggaat naar Israël. Dit gegeven leidt slechts een enkele keer tot een conflict. Hilmi spreekt zich er weleens over uit, maar voor Liat is het onbespreekbaar. Ze wil het vooral fijn hebben samen. Later komen twee broers van Hilmi op bezoek, Mahmoed uit Ramallah en Wasiem uit Berlijn. Tijdens

een etentje ontstaat een heftige woordenwisseling tussen Wasiem en Liat. Wasiem wordt als zeer onsympathiek beschreven, dominant, arrogant, ruzieachtig, iemand met wie je geen discussie wilt voeren. Alle cliché's van wat Palestijnen aan beangstigende argumenten zouden hebben tegen de staat Israël worden door hem geuit. Hij noemt de bevolkingsaanwas van de Palestijnen, waardoor het land een binationale staat zal worden van de zee tot aan de Jordaan. Liat raakt in paniek, ze moet haar volk verdedigen, ziet het gevolg van het religieuze fanatisme van de Palestijnen terug in het toenemen van de macht van rechts in Israël. "Het komt door deze argumenten dat Israël steeds rechtser wordt", zegt ze, "uit angst dat Israël anders van de kaart geveegd wordt. En dat geldt ook voor de gematigde Israëliërs." Hiermee worden alle maatregelen van Israël tegen de Palestijnen gerechtvaardigd. Ze komt helaas niet tot een ander inzicht. De liefde is na haar vertrek naar Israël niet ten einde en eindigt pijnlijk (maar ook wel ongeloofwaardig) in Israël. Als lezer bleef ik met een verontwaardigd gevoel achter omdat het boek honderd procent vanuit Israëlisch perspectief geschreven is.

Anja van Zanten

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt,
Harm van der Veen.

Met medewerking van:
Anja van Zanten
Jan Willems

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

Telefonisch: Bert Giskes
050-5421370

info@ groningen-jabalya.com

Vormgeving: Harm van der Veen

Colofon

**Wilt u in het vervolg de nieuwsbrief digitaal ontvangen?
en/of wil je op de hoogte blijven van het Jabalya-project?**

**Schrijf je in voor de digitale nieuwsbrief via de rode knop 'aanmelden
niewsbrief' op de site www.groningen-jabalya.com**

Of juist liever met de post? Stuur dan naam en adres naar:
Stichting Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen